

I

Eén week later.

Tilly Bradshaw had een probleem. Ze had een hekel aan problemen. Omdat ze niet goed tegen onzekerheid kon, maakten ze haar onrustig.

Ze keek om zich heen om te zien of ze haar bevindingen met iemand kon delen, maar het kantoor van de SCAS – de Serious Crime Analysis Section – was leeg. Ze keek op haar horloge en zag dat het bijna middernacht was. Weer een werkdag van zestien uur. Ze sms'te haar moeder dat het haar speet dat ze vergeten was om haar te bellen.

Ze richtte haar aandacht weer op het scherm en startte opnieuw haar computerprogramma. Hoewel ze wist dat ze geen fout had gemaakt, zou men met dit soort resultaten verwachten dat ze het drie keer had gecontroleerd.

Ze zette voor zichzelf fruitthee en controleerde daarna de voortgangsbalk om te zien hoelang ze nog moest wachten. Vijftien minuten. Bradshaw klapte haar eigen laptop open, deed haar oordopjes in en typte BACK – *back at computer keyboard*. In een mum van tijd werd ze volledig in beslag genomen door Dragonlore, een onlinecomputerspel.

Op de achtergrond verwerkte haar programma de data die ze had ingevoerd. Bradshaw checkte de SCAS-computer geen enkele keer.

Ze maakte geen fouten.

Vijftien minuten later verdween het logo van de NCA – National Crime Agency – en op het scherm verschenen dezelfde resultaten. Ze typte AFK – *away from keyboard* – en logde uit.

Er waren twee mogelijkheden. Of de resultaten waren correct, of er had zich een mathematisch onwaarschijnlijk toeval voorgedaan. Toen ze de resultaten voor het eerst had gezien had ze de toevalskans berekend en was uitgekomen op een kans van één op vele miljoenen.

Voor het geval ze ernaar werd gevraagd voerde ze het mathematische probleem in een zelfontworpen programma in en liet de computer het uitvoeren. De uitkomst verscheen op het scherm en viel binnen de door haar toegestane foutenmarge. Het besef dat ze het sneller had opgelost dan haar eigen computer die een door *haarzelf* geschreven programma had gebruikt bracht geen glimlach op haar gezicht.

Bradshaw wist niet goed wat ze nu moest doen. Haar chef, inspecteur Stephanie Flynn, was meestal aardig tegen haar, maar het was nog maar een week geleden dat ze hun gesprekje hadden gehad over wanneer ze haar thuis mocht bellen. Ze mocht alleen bellen als het écht belangrijk was. Maar... hoe moest zij dat weten zonder het haar te vragen, aangezien inspecteur Flynn degene was die besliste of iets al dan niet belangrijk was? Het was allemaal erg verwarrend.

Was het nou maar een wiskundig probleem. Ze begréep wiskunde. Maar ze begreep inspecteur Flynn niet. Ze beet op haar lip en nam een besluit.

Ze bekeek opnieuw haar bevindingen en oefende wat ze zou gaan zeggen.

Haar ontdekking had betrekking op het laatste onderzoeksdoel van de SCAS – een man die door de media de Brandofferman werd genoemd. Wie hij ook was – ze hadden al in een vroeg stadium aangenomen dat het om een man ging – hij leek het om de een of andere reden niet zo te hebben op mannen van in de zestig en zeventig. In feite had hij zo'n hekel aan hen dat hij ze in brand stak.

Bradshaw had de data met betrekking tot het derde slachtoffer bestudeerd. De SCAS was er na het tweede slachtoffer bij gehaald. Naast het identificeren van seriemoordenaars en serieverkrachters moesten ze ook aan alle politiemachten analytische bijstand verlenen bij het onderzoek naar complexe of ogenschijnlijk motiefloze moorden. De Brandofferman voldeed zeker aan alle SCAS-criteria.

Omdat het vuur de lichamen dusdanig had aangetast dat ze zelfs niet meer op lichamen leken, had de onderzoeksleider in Cumbria het niet gelaten bij een autopsie. Hij had ook advies ingewonnen bij de SCAS. Die had geregeld dat er na de autopsie van het lichaam een CT-scan werd gemaakt. Het was een complexe medische onderzoekstechniek, waarbij gebruik werd gemaakt van röntgenstralen en een vloeibare kleurstof om zo een 3D-beeld van het lichaam te krijgen. Het was bedoeld voor levende mensen maar was net zo effectief bij dode.

De SCAS beschikte niet over de middelen voor een eigen scana-pparaat – dat gold voor elke wetshandhavingsinstantie – maar ze hadden een afspraak dat ze als de situatie erom vroeg tegen betaling zo'n apparaat mochten gebruiken. Aangezien de Brandofferman op de moord- en ontvoeringsplekken geen spoor van bewijs had achtergelaten, was de onderzoeksleider bereid om alles te proberen.

Bradshaw haalde diep adem en belde inspecteur Flynn.

De telefoon werd pas na vijf keer overgaan opgenomen. 'Hallo,' klonk het slaperig.

Ze keek op haar horloge om te controleren dat het na twaalfen was, voordat ze zei: 'Goedemorgen, inspecteur Flynn. Hoe gaat het met u?' Inspecteur Flynn had Bradshaw niet alleen verteld wanneer ze haar na werktijd mocht bellen maar haar ook op het hart gedrukt om beleefder tegen haar collega's te zijn.

'Tilly,' gromde Flynn, 'wat is er?'

'Ik wil het met u over de zaak hebben, inspecteur Flynn.'

Flynn zuchtte. 'Kun je me nou niet gewoon Stephanie noemen, Tilly? Of Steph? Of chef? Zelfs baas is goed, we zitten per slot van rekening niet ver van Londen.'

'Natuurlijk, inspecteur Stephanie Flynn.'

'Nee... ik bedoel, kun je me nou niet gewoon... O, laat ook maar zitten.'

Bradshaw wachtte tot Flynn was uitgepraat voordat ze zei: 'Mag ik u alstublieft vertellen wat ik heb ontdekt?'

Flynn kreunde. 'Hoe laat is het?'

'Het is dertien minuten na middernacht.'

'Toe maar. Wat is er zo belangrijk dat het niet tot morgen kon wachten?'

Flynn luisterde, stelde enkele vragen en hing op. Bradshaw leunde achterover op haar stoel en glimlachte. Het was goed geweest dat ze haar had gebeld. Dat had inspecteur Flynn zelf gezegd.

Flynn was er binnen een halfuur. Haar blonde haar zat in de war. Ze droeg geen make-up. Bradshaw droeg ook geen make-up, maar dat was haar eigen keuze. Ze vond make-up stom.

Bradshaw drukte wat toetsen in en bracht een aantal scans in beeld. 'Ze zijn allemaal van het bovenlichaam,' zei ze.

Ze legde vervolgens uit wat de CT-scan precies deed. 'Hij kan

wonden en breuken in beeld brengen die bij de autopsie misschien over het hoofd zijn gezien, en is vooral bruikbaar als het slachtoffer erg verbrand is.'

Flynn wist dit allemaal wel maar liet haar toch uitpraten. Bradshaw bepaalde zelf haar tijd om iets uit te leggen en liet zich niet opjagen.

'De scans laten ons niet echt veel zien, inspecteur Flynn, maar kijkt u hier eens naar.' Bradshaw toverde een compositiebeeld op het scherm, deze keer van bovenaf.

Flynn staaarde naar het scherm. 'Wat zijn dat in godsnaam...?'

'Wonden,' antwoordde Bradshaw. 'Heel veel wonden.'

'Dus de autopsie heeft een hoop lukrake snijwonden gemist?'

Bradshaw schudde haar hoofd. 'Dat dacht ik eerst ook.' Ze drukte op een toets en ze bestudeerden een 3D-beeld van de wonden op de borst van het slachtoffer. Het programma doorzocht de ogenschijnlijk willekeurige snijwonden. Ten slotte vielen de beelden samen.

Ze staarden naar het uiteindelijke beeld. Er was niets willekeurig meer aan.

'Wat gaan we nu doen, inspecteur Flynn?'

Flynn wachtte even voordat ze antwoord gaf. 'Heb je je moeder gebeld om uit te leggen waarom je nog niet thuis bent?'

'Ik heb haar een sms'je gestuurd.'

'Stuur haar er dan nog een. Sms dat je vannacht niet thuiskomt.'

Bradshaw begon op het scherm van haar mobieltje te tikken. 'Wat zal ik als reden opgeven?'

'Sms haar dat we de directeur uit bed gaan trommelen.'

2

Washington Poe had genoten van zijn dagje stapelmuurherstel. Het was een van de nieuwe vaardigheden die hij zich sinds zijn terugkeer naar Cumbria had aangeleerd. Het was slopend werk maar het pastei-tje en de pint als beloning aan het einde van de dag smaakten er des te lekkerder door. Hij laadde zijn gereedschap en enkele overgebleven stenen op de aanhanger van zijn quad, floot Edgar, zijn springerspaniël, en ging op weg terug naar zijn boerderijtje. Hij had vandaag aan de grensmuur gewerkt, dus was hij zo'n anderhalve kilometer van zijn huis, een ruwstenen gebouw genaamd Herdwick Croft. De terugweg zou hem zo'n vijftien minuten kosten.

De lentezon stond laag en de avonddauw liet het gras en de hei glinsteren. Vogels tjrpten territorium- en paringsliedjes en de lucht was doortrokken van de geur van de eerste bloemen. Poe haalde onder het rijden diep adem.

Hij zou hieraan kunnen wennen.

Hij wás van plan geweest om na een snelle douche naar het hotel te lopen, maar hoe dichterbij hij bij huis kwam, hoe meer het idee hem aansprak om met een goed boek lekker lang in bad te gaan liggen.

Hij bereikte de laatste top en stopte. Er zat iemand aan zijn tuintafel.

Hij maakte de canvas tas open die hij altijd bij zich had, haalde een verrekijker tevoorschijn en richtte hem op de eenzame figuur. Hij dacht dat het een vrouw was, maar kon het niet goed zien. Hij haalde het beeld dichterbij en glimlachte grimmig toen hij de persoon herkende met het lange blonde haar.

Ze hadden hem dus eindelijk weten te vinden.

Hij stopte de verrekijker terug in zijn tas en reed de helling af naar zijn vroegere brigadier.

‘Lang niet gezien, Steph,’ zei Poe. ‘Wat brengt jou hier zo ver naar het noorden?’ Edgar, de harige verrader, scharrelde opgewonden om haar heen alsof ze een lang verloren vriendin was.

Ze beantwoordde zijn groet. ‘Poe. Mooie baard.’

Hij krabde aan zijn kin. Een dagelijkse scheerbeurt zat niet meer in zijn systeem. ‘Ik ben nooit goed geweest in kletspraatjes, Steph. Dat weet je.’

Flynn knikte. ‘Deze plek is moeilijk te vinden.’ Ze droeg een broekpak; marineblauw met krijtstreepjes, en het was duidelijk dat ze, gelet op hoe slank en lenig ze eruitzag, haar vechtsporttraining goed bijhield. Ze straalde het vertrouwen uit van iemand die de touwtjes in handen heeft. Op de tafel lag een dossier met ernaast een dichtgeklapte leesbril. Het had er alle schijn van dat ze voor zijn aankomst aan het werk was geweest.

‘Kennelijk niet moeilijk genoeg.’ Hij glimlachte niet toen hij dat zei. ‘Wat kan ik voor je doen, brigadier Flynn?’

‘Het is nu inspecteur, maar voor onze relatie heeft dat absoluut geen gevolgen.’

Poe fronste zijn wenkbrauwen. ‘Mijn oude baan?’

Ze knikte.

‘Het verbaast me dat Talbot het ermee eens was dat jij hem kreeg,’ zei Poe. Talbot was de directeur van de SCAS geweest toen Poe daar inspecteur was. Hij was bekrompen, en had Flynn wat was gebeurd net zo kwalijk genomen als hij het Poe had gedaan. Misschien zelfs meer – Poe was niet gebleven; zij wel.

‘Edward van Zyl is nu directeur. Talbot heeft de nasleep niet overleefd.’

‘Prima kerel, ik mag hem,’ gromde Poe. Toen Van Zyl bij North West Special Branch zat, hadden ze nauw samengewerkt aan een antiterreurzaak. De bommengooiers van 21 juli 2005 in Londen hadden in het Lake District getraind, en agenten uit Cumbria waren van cruciaal belang bij het ontwikkelen van een daderprofiel. Het was Van Zyl geweest die Poe had gevraagd om te solliciteren naar de SCAS-functie. ‘En Hanson?’

‘Nog steeds de onderdirecteur.’

‘Jammer,’ zei Poe. Hanson was een in politiek opzicht gewiekste man en het verbaasde Poe dan ook niet dat hij de dans had weten te ontspringen. Als een superieur er vanwege catastrofale beoordelings-

fouten uit wordt gegooid krijgt de volgende normaal gesproken zijn baan. Dat Hanson geen promotie had gekregen betekende dat hij er niet helemaal mee weg was gekomen.

Poe kon zich nog steeds het zelfgenoegzame lachje op zijn gezicht herinneren toen Hanson hem schorste. Sindsdien had hij met niemand van de NCA meer contact gehad. Hij had geen doorstuuradres achtergelaten, had zijn gsm-abonnement opgezegd, en voor zover hij wist kwam hij in geen enkele database in Cumbria voor.

Dat Flynn de moeite had genomen om hem op te sporen betekende dat er eindelijk een besluit was genomen over zijn baan. Aangezien Hanson nog steeds in functie was, betwijfelde Poe of het goed nieuws betekende. Het maakte niet uit; hij was maanden geleden al verdergegaan met zijn leven. Als Flynn was gekomen om hem te vertellen dat hij niet langer voor de NCA werkte, was dat wat hem betrof prima. En als ze was gekomen om hem te vertellen dat Hanson eindelijk een manier had gevonden om hem aan te klagen voor een strafbaar feit, moest hij er gewoon mee zien te dealen.

Het had geen zin om de boodschapper neer te schieten. Hij betwijfelde of Flynn hier eigenlijk wel wilde zijn. 'Wil je een kop koffie? Ik wel.' Hij wachtte het antwoord niet af en verdween in het boerderijtje. Hij sloot de deur achter zich.

Vijf minuten later was hij terug met een espressopotje en een ketel met gekookt water. Hij schonk twee mokken in. 'Drink je hem nog steeds zwart?'

Ze knikte en nam een slokje. Ze glimlachte en hield de mok waar-derend omhoog.

'Hoe heb je me gevonden?' Hij keek ernstig. Zijn privacy was steeds belangrijker voor hem geworden.

'Van Zyl wist dat je was teruggegaan naar Cumbria en waar je ongeveer woonde. Enkele steenhouders vertelden me dat er iemand woonde in een oud schaapherdershutje in the middle of nowhere. Ze hebben je de boel hier zien opknappen.' Ze keek om zich heen alsof het bewijs hiervoor nauwelijks zichtbaar was.

Herdwick Croft leek wel uit de grond getrokken. De muren waren van ruwe, ongepleisterde stenen – te groot om door wie dan ook opgetild en verplaatst te kunnen worden – en ze gingen volledig op in het omliggende, eeuwenoude heidelandschap. Het was log en lelijk en zag eruit alsof er in tweehonderd jaar niets aan was veranderd. Poe hield ervan.

Flynn zei: 'Ik zit hier al een paar uur te wachten...'

'Wat wil je?'

Flynn haalde een dik dossier uit haar aktetas. Ze maakte het niet open. 'Ik neem aan dat je van de Brandofferman hebt gehoord.'

Poe keek verbaasd op. Hij had niet verwacht dat ze dát zou zeggen.

Natuurlijk had hij over de Brandofferman gehoord. Zelfs midden in de Shap Fells was de Brandofferman nieuws. Hij had in enkele van Cumbria's vele steencirkels mannen levend verbrand. Tot dan toe drie slachtoffers, tenzij er nog een was over wie hij nog niets had gehoord. Hoewel de media aan het speculeren waren geweest spraken de feiten voor zich, als je wist hoe je die van de sensatieverhalen moest scheiden.

Het graafschap had zijn allereerste seriemoordenaar.

Zelfs al was de SCAS erbij geroepen om de politie van Cumbria te helpen, hij was geschorst: er liepen een intern onderzoek én een onderzoek van een onafhankelijke klachtencommissie tegen hem. Poe wist dat hij een aanwinst was voor elk onderzoek, maar hij was niet onvervangbaar. De SCAS was zonder hem verdergegaan.

Dus wat kwam Flynn daar nou echt doen?

'Van Zyl heeft je schorsing opgeheven. Hij wil dat je aan de zaak werkt. Als mijn brigadier.'

Hoewel Poe onbewogen bleef kijken werkten zijn hersens sneller dan een computer. Het sloeg nergens op. Flynn was de nieuwe inspecteur, en dat de oude inspecteur onder haar zou werken en alleen al door zijn aanwezigheid haar gezag zou ondermijnen was wel het láátste wat ze zou willen. Bovendien kende ze hem al heel lang en wist ze hoe hij op gezag reageerde. Waarom zou ze daar deel van willen uitmaken?

Ze had er opdracht toe gekregen.

Het viel Poe op dat ze het onderzoek van de klachtencommissie niet had genoemd, dus dát speelde waarschijnlijk nog. Hij stond op om de mokken weg te brengen. 'Geen interesse,' zei hij.

Zijn antwoord leek haar te verrassen. Hij had geen idee waarom. De NCA had immers zijn handen van hem af getrokken.

'Wil je niet weten wat er in mijn dossier staat?' vroeg ze.

'Dat kan me niet schelen,' antwoordde hij. De SCAS kon hem gestolen worden. Hoewel het lang had geduurd voordat hij gewend was aan het tragere levensritme in de heuvels van Cumbria, wilde hij er toch geen afscheid van nemen. Als Flynn niet was gekomen om

hem te ontslaan of te arresteren was hij niet geïnteresseerd in wat ze verder nog te zeggen had. Het vangen van seriemoordenaars was geen onderdeel meer van zijn leven.

‘Oké,’ zei ze. Ze stond op. Ze was zo lang dat ze elkaar in de ogen konden kijken. ‘In dat geval wil ik dat je twee formulieren voor mij ondertekent.’ Ze haalde een dunner dossier uit haar aktetas en gaf dat aan hem.

‘Wat is het?’

‘Ik vertelde je toch dat Van Zyl je schorsing heeft opgeheven?’

Hij knikte en las het document.

Ab.

‘Dan besef je toch dat je nu officieel weer in dienst bent en dat een weigering om weer aan het werk te gaan beschouwd kan worden als een overtreding waar ontslag op staat? Maar om al die poespas te vermijden mag ik je ontslag nu ook accepteren. Ik heb de vrijheid genomen om dit document door Personeelszaken te laten opstellen.’

Poe bekeek het blaadje. Als hij onderaan zijn handtekening zette, was hij geen politieman meer. Hoewel hij het al een tijdje had verwacht merkte hij dat het minder gemakkelijk was om afscheid te nemen dan hij dacht. Als hij écht zijn handtekening zette, zou er een streep gezet worden onder de afgelopen achttien maanden. Dan kon hij eindelijk gaan leven.

Maar hij zou geen politiepenning meer hebben.

Hij keek naar Edgar. De spaniël genoot met volle teugen van de laatste zon. Bijna alles wat Poe om zich heen zag was van hem. Was hij bereid dat allemaal op te geven?

Poe pakte haar pen, krabbelde onderaan zijn naam en gaf het aan haar terug zodat ze kon zien dat hij niet alleen maar *Rot op* had opgeschreven. Nu hij de handschoen had opgenomen leek ze niet meer goed te weten wat ze moest doen. Het ging niet volgens plan. Poe bracht de mokken en het koffiepoteje naar binnen. Nog geen minuut later was hij terug. Flynn had zich niet verroerd.

‘Wat is er, Steph?’

‘Waar ben je mee bezig, Poe? Je vond het heerlijk om een diender te zijn. Wat is er veranderd?’

Hij negeerde haar. Nu de beslissing was genomen wilde hij alleen maar dat ze wegging. ‘Waar is het andere document?’

‘Sorry?’

‘Je zei dat je twee dingen had die ik moest ondertekenen. Ik heb het ontslagformulier ondertekend, dus tenzij je er daar twee van hebt, moet er nog iets anders zijn.’

Ze was weer helemaal bij de les, opende het dossier en pakte het tweede document. Het was iets dikker dan het eerste en had bovenaan het officiële zegel van de NCA.

Ze begon vol vuur aan een ingestudeerde tekst. Het was er een die Poe zelf ook vaak had uitgesproken. ‘Washington Poe, lees dit document alsjeblieft en onderteken het onderaan ter bevestiging van ontvangst.’ Ze overhandigde hem de dikke stapel papier.

Poe bekeek het bovenste blaadje.

Het was een Osman-waarschuwing.

O shit...